

LA TORTUGA DE TERRA (mediterrània)

DESCRIPCIÓ

La tortuga mediterrània és un rèptil terrestre diürn.

Té una closca òssia amb plaques còrnies, que varia des d'una mida mínima de catorze centímetres en els mascles fins a un màxim de setze centímetres en les femelles, en el cas de les tortugues que es troben a Catalunya.

La closca és de color grogós amb taques fosques. Amb els anys tendeix a fer-se més fosca.

Per davant de la closca treu el cap i les potes anteriors, mentre que per darrere treu les potes posteriors i la cua. També són de color groc fosc.

Té una boca amb un bec dur, sense dents. Les potes tenen fortes ungles.

Són animals que tenen una temperatura que varia segons l'ambient. S'estenen al sol durant les primeres hores del dia per escalfar-se i activar-se. Quan tenen la temperatura adequada, busquen aliment. Quan fa massa calor, però, s'amaguen o miren de refrescar-se.

A la tardor, amb la baixada de les temperatures, deixen d'alimentar-se durant uns dies per poder buidar completament l'intestí de restes de menjar, i, cap al novembre o desembre, segons el lloc, comencen a enterrar-se o refugiar-se en llocs protegits i cauen en un estat d'hibernació.

ALIMENTACIÓ

És un animal purament herbívor. Menja principalment plantes silvestres (alfals, cards, dent de lleó, trèvol, xicoira...). En època de sequera, han de menjar herbes seques i, en aquests casos, complementen la seva dieta menjant invertebrats com cargols.

A vegades també mengen excrements o trossets de carronya.

La fruita no se'ls posa gaire bé, els produeix diarrea. Consumeixen diverses varietats de cactus i de figues de moro.

Els exemplars criats en captivitat generalment mengen massa.

No se'ls ha de donar mai carn, llet, formatge, menjar per a gossos o gats, ous, pa, cítrics i kiwis.

També els cal beure aigua i han de tenir a prop aigua neta per poder beure i banyar-se.

Un símptoma evident de mala alimentació és una closca amb les escates punxegudes i estriades a les sutures. En canvi, una cuirassa llisa i de forma ovalada indica una alimentació correcta.

REPRODUCCIÓ

Els mascles i les femelles són una mica diferents. Els mascles, per exemple, tenen la cua llarga i són més petits que les femelles, que tenen una cua curta.

S'aparellen des de l'abril fins al juny, després de despertar de la hibernació.

La femella fa un forat a terra i pon de 3 a 8 ous d'uns 3,5 cm de diàmetre. Fa més d'una posta.

Al cap d'uns tres mesos neixen les cries, que trigaran uns 10 anys a fer-se adults. Les cries seran mascles o femelles segons la temperatura d'incubació.

Les tortugues poden arribar a viure 100 anys, si bé la majoria viuen molts menys anys.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

L'hàbitat de la tortuga mediterrània és típicament mediterrani, és a dir, amb hiverns suaus i pluges moderades i estius secs amb temperatures elevades. Viu exclusivament al sud d'Europa.

Aquesta espècie troba refugi i aliment a la vegetació baixa i els matolls, els arbusts i el sotabosc.

La destrucció dels seus hàbitats i la seva popularitat com a animals de companyia ha fet disminuir molt les poblacions salvatges i ha calgut protegir-les legalment per assegurar-ne el futur.

Actualment, només en queden petits nuclis aïllats. Només es troba en estat salvatge a la serra de l'Albera (Alt Empordà) i en centres de recuperació.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

Les tortugues mediterrànies corren el risc de desaparèixer en estat salvatge sobretot a causa de factors d'origen humà, com ara les màquines agrícoles, que les trepitgen, els pesticides, els cotxes, els incendis, la destrucció del medi ambient i la construcció als seus hàbitats, la captura il·legal i l'amenaça de nous predadors, com algunes espècies de senglars.

Des de fa uns quants anys, la prohibició de capturar exemplars salvatges ha incitat els afeccionats a dedicar-se a la cria de diverses espècies i avui en dia el nombre d'exemplars en captivitat és molt superior al d'exemplars salvatges.

Un dels problemes de la cria en captivitat i la seva principal causa de mort és aconseguir les condicions adequades per a la hibernació, que és una fase de vital importància per a les tortugues.

LA TORTUGA D'ORELLES VERMELLES

DESCRIPCIÓ

La tortuga d'orelles vermelles és un rèptil aquàtic.

El seu nom es deu al fet que té dues taques de color vermell al costat dels ulls, al lloc on hi hauria les orelles, encara que aquestes taques es van descolorint amb el pas del temps.

La closca d'aquesta tortuga pot arribar als 30 cm de longitud, però de mitjana mesuren de 12 a 20 cm.

La closca pot ser de diferents colors. En les tortugues més joves, és de color verd fulla, i a mesura que van creixent s'enfosqueix una mica fins a ser d'un verd molt fosc. Té ratlles i taques, cosa que l'ajuda a camuflar-se millor. La part de sota és de color groc clar.

Té quatre potes planes que li serveixen per nedar i que poden sortir de la closca o retreure-s'hi, igual que la cua. La cua l'ajuda a dirigir-se quan neda. També pot introduir el cap completament dins de la closca.

Les tortugues d'orelles vermelles són animals que tenen una temperatura que varia segons l'ambient. Per això necessiten prendre banys de sol per escalfar-se i poder fer les seves activitats amb normalitat. Després es capbussen de nou i es refresquen.

Són excel·lents nedadores. Durant el dia busquen preses per alimentar-se i intenten capturar-les. Solen estar alerta dels depredadors i generalment s'espanten i en fugen.

Les tortugues d'orelles vermelles poden hibernar en el fons d'estanys o llacs poc profunds durant els mesos d'hivern. Durant aquesta època, deixen de menjar i gairebé no es mouen.

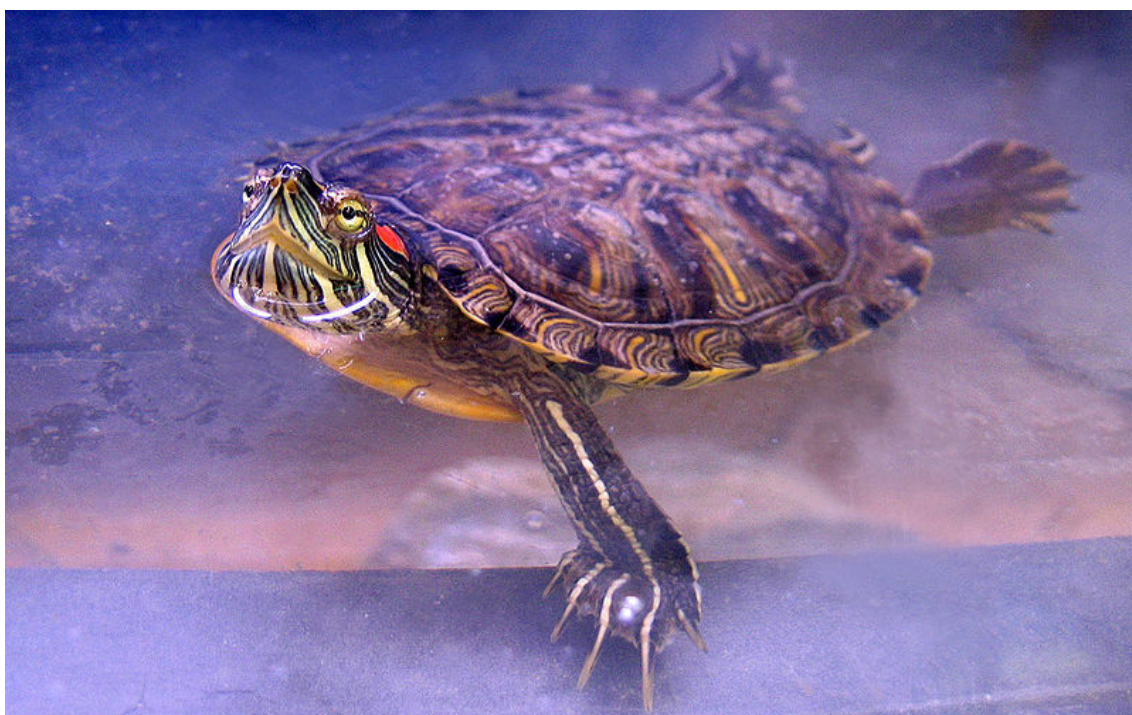
ALIMENTACIÓ

Les tortugues d'orelles vermelles són omnívores i poden consumir una gran varietat d'aliments, incloent-hi plantes i altres animals i, també, el menjar prefabricat que venen a qualsevol botiga de mascotes.

Les tortugues més joves tendeixen a ser carnívores i, quan creixen, es tornen més herbívores. En la naturalesa solen alimentar-se de grills, cargols d'aigua, guppys, cucs de terra i altres petits animals.

La freqüència amb què han de ser alimentades en captivitat depèn especialment de la seva edat. Com més petites siguin, més sovint se'ls ha de donar menjar (fins a tres vegades al dia). Als exemplars adults se'ls pot proporcionar aliment un cop al dia.

Les tortugues necessiten ser a l'aigua per empassar-se el menjar, ja que no produeixen saliva. Poden prendre aliments que estiguin a terra, però se'ls emportaran dins de l'aigua per consumir-los.

REPRODUCCIÓ

El mascle i la femella tenen característiques físiques diferents un de l'altre. Se solen aparellar entre març i juliol i fan una mena de dansa de festeig dins de l'aigua.

Després de l'aparellament, la femella passarà més temps prenent el sol amb la finalitat de mantenir calents als ous. Després d'uns dos mesos es produeix una posta de 2 a 20 ous.

Per fer el niu, la tortuga excava un forat amb les seves potes del darrere, en el qual diposita els seus ous.

Els ous, que tenen una textura una mica rugosa, neixen de 80 a 85 dies després de ser enterrats. La tortuga obrirà la closca de l'ou amb una dent que li cau després.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

Les tortugues d'orelles vermelles són originàries de l'àrea que envolta el riu Mississipí, a Amèrica del Nord. Es desenvolupen en climes càlids.

Habiten naturalment en zones on hi hagi alguna font d'aigua tranquil·la i temperada (estany, llacs, pantans, rierols, rius amb corrent lent) a prop de roques grans o troncs, on es col·loquen per prendre el sol.

El comerç com a mascota i el posterior abandonament d'exemplars ha expandit aquesta espècie i es considera espècie invasora fora de la seva àrea de distribució natural. Causa impactes negatius per la seva voracitat

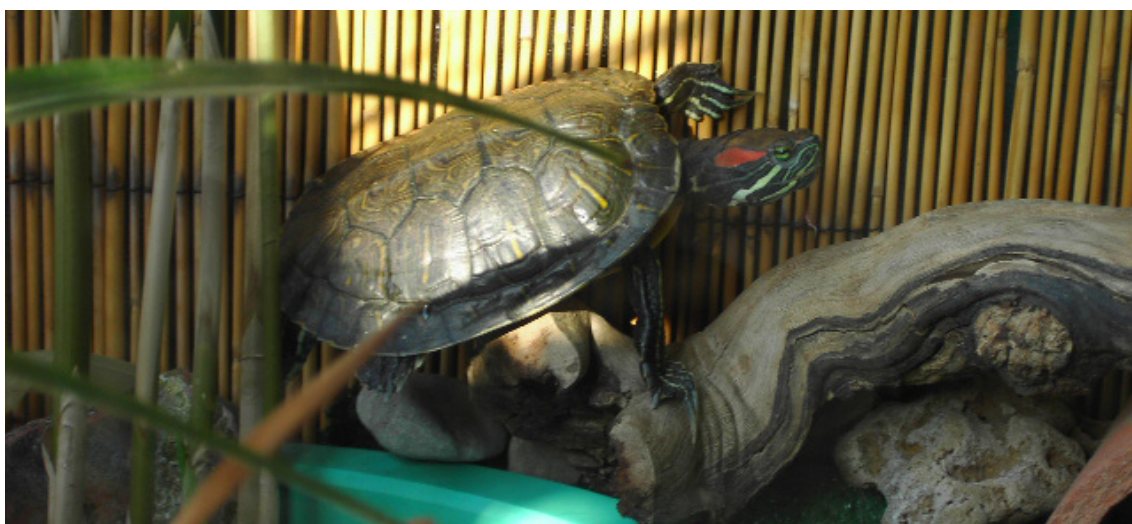
i el seu caràcter omnívor, que la converteixen en depredador de nombroses espècies d'animals petits així com plantes aquàtiques.

En captivitat la tortuga ha de viure en un aquari amb força aigua (uns 15 litres per cada centímetre de mida de la tortuga). També necessita una àrea de descans en la qual pugui assecar-se. L'aigua s'ha de mantenir a una temperatura constant entre els 24 i els 26 graus.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

Aquesta espècie s'ha convertit en la tortuga més comercialitzada del mercat i en una de les mascotes més populars en els últims anys, ja que, entre altres factors, tenir-ne cura és relativament senzill. Ha esdevingut molt popular en nombrosos països. Està inclosa en la llista de les espècies exòtiques invasores més nocives del món de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura.

LA IGUANA VERDA

DESCRIPCIÓ

La iguana verda és un rèptil diürn arborícola, és a dir, que viu als arbres.

Les iguanes poden tenir una llargària de fins a 2 m del cap a la cua i poden arribar a pesar fins a 10 kg.

Són animals verinosos, encara que la quantitat de verí que produeixen no arriba a ser perillós per a les persones.

Tenen la pell recoberta de petites escates. El seu color verd els permet confondre's amb la vegetació del seu voltant.

Tenen una cresta dorsal que va des del cap fins a la cua i que és molt vistosa en els mascles. La cua és llarga i prima i té una filera d'escates afilades.

Tenen les quatre potes molt curtes i cinc dits en cada una, acabats en urpes molt afilades.

També es caracteritzen per tenir un plec sota la barbeta, com una papada. Algunes iguanes tenen petites banyes al musell, entre els ulls i els orificis nasals.

Són animals que tenen una temperatura que varia segons l'ambient. Amb els primers rajos de sol, pugen a les branques dels arbres fins a aconseguir la temperatura que els permet fer les seves activitats i buscar aliment.

ALIMENTACIÓ

Les iguanes verdes són estrictament herbívores. Mengem fulles, flors, brots tendres i algunes fruites.

Molt rarament poden consumir insectes i altres petits animals, especialment quan són joves, però es creu que això només passa en condicions d'estrès o de dificultat per aconseguir aliment.

REPRODUCCIÓ

Els iguanes són animals força solitaris i només viuen en grups, d'entre 5 i 8 membres, durant la reproducció.

Els mascles es barallen per un territori alt i assolellat. Les femelles els observen i trien el més gros o dominant.

Les femelles, després de dos mesos de gestació, es barallen pel lloc on volen fer els túnels (entre 25 i 50 cm de profunditat i de 7 a 15 m de llarg) on dipositaran els ous.

Les cries surten dels ous després de 70 -90 dies, segons les condicions del clima.

Les iguanes en estat salvatge poden viure entre 10 i 15 anys.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

L'hàbitat natural de les iguanes es troba a diferents països de l'Amèrica Central i de l'Amèrica del Sud.

Viuen en zones de vegetació espessa i en alçada (manglars, selves, pastures, riberes dels rius...), amb temperatures altes (mitjanes de 27-28 °C) i molta humitat.

Passen la major part del temps dalt dels arbres, per on es mouen còmodament gràcies a les urpes i la cua. També es troben a prop de l'aigua, on es llancen si se senten amenaçades.

Són àgils escaladores, veloces corredores, malgrat la seva aparença maldestra, i poden caure des de 12 metres sense ferir-se mortalment (fan servir les ungles de les potes posteriors per enganxar-se a fulles, branques o qualsevol altra cosa i amortir així la caiguda).

RELACIÓ AMB LES PERSONES

En alguns països d'Amèrica les fan servir de mascotes i se les mengen, per això estan considerades una espècie amenaçada.

Les iguanes han estat sempre caçades pels natius d'algunes zones, on se les considera una menja molt especial.

Els últims anys, però, són perseguides de manera continuada (amb gossos ensinistrats) per ser venudes com a animal de companyia o per la seva pell, de manera que poden desaparèixer d'alguns indrets.

Com a mascotes, les iguanes necessiten condicions especials, com un terrari amb una temperatura adequada, menjar fresc cada dia, accés al sol o llum ultraviolada.

